

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **Mgr. J. Z.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2023 č.j. MHMP 1535746/2023

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. 7. 2023, č. j. MHMP 1535746/2023 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladu řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 7. 2023, č. j. MHMP 1535746/2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 18. 1. 2023, sp. zn. SZ P4/072099/2, inter. ozn. R 188/2022 OKAT/Ziz (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“)

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ve výroku o vině tak, že se z něj vypouští slova „12. 1. 2022 v čase 8.19“ a nahrazují se slovy „10. 1. 2022 v 11:43“ a podle § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad městské části Praha 4 (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodl tak, že je žalobce vinen přestupky proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) a c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterých se dopustil tím, že dne 12. 1. 2022 v čase 8.19 hodin zaslal z adresy X na adresu X e-mail určený pro MUDr. O. B., ve kterém poukazoval na jeho údajně podvodné jednání ze dne 21. 11. 2021, požadoval úhradu částky 1 500 Kč a dále ho upozorňoval, že pokud částka nebude uhrazena, bude o tom informovat jeho nadřízeného a dále podá trestní oznámení, následně dne 1. 2. 2022 v čase 1.43 hodin zaslal z adresy X na adresu X e-mail, kde informoval MUDr. P. K., primáře X oddělení X nemocnice a zároveň nadřízeného MUDr. O. B. o skutečnostech a podrobnostech, ke kterým mělo dojít dne 21. 11. 2021, kdy se měli s MUDr. B. domluvit přes aplikaci Grindr na vzájemném sexuálním kontaktu, poukázal na sexuální orientaci MUDr. B., jeho sexuální praktiky, uvedl, že MUDr. B. mu sdělil, že si „vzal drogy“, dožadoval se uhrazení částky 1 500 Kč a dále na primáře apeloval, aby svému problémovému podřízenému domluvil, když e-mail byl MUDr. P. K. přeposlán MUDr. B., který si e-mail přečetl na blíže neuvedeném místě v X, tedy žalobce úmyslně jinému ublížil na cti tím, že ho jiným způsobem hrubě urazil a úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil hrubého jednání. Za spáchání uvedených přestupků se mu ukládá podle § 35 písm. a) a § 45 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) správní trest napomenutí a povinnost uhradit správnímu orgánu I. stupně náhradu nákladu řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že žalovaný v přestupkovém řízení flagrantním způsobem porušil zákonné předpisy, dle výroku prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, s tímto však žalobce zásadně nesouhlasí, kategoricky odmítá, že se dopustil úmyslně jiného hrubého jednání vůči jinému. Žalobcovo jednání nebylo přestupkem, absentuje jak společenská škodlivost, tak i zavinění ve formě úmyslu, které jsou podstatnými znaky skutkové podstaty.
4. Co se týče zavinění a společenské škodlivosti, je třeba upozornit na význam zákonem chráněného zájmu, tedy občanského soužití, a význam a rozsah následku přestupku. Z rozhodnutí uvedené nelze určit, jelikož správní orgán k výsledku nepředvolal svědka MUDr. P. K. (dále jen „nadřízený“), aby se seznámil s jeho postojem k věci a mohla tak být zhodnocena společenská škodlivost žalobcova jednání, tedy zda bylo narušeno občanské soužití, jinak nemůže být absolutně zřejmé, jak nadřízený situaci vnímal. Žalobce se během ústního jednání dozvěděl, že nadřízený e-mail zasláný žalobcem následně přeposlal MUDr. B. (dále jen „osoba přímo postižená“) se slovy „Mám to zaplatit?“, osoba přímo postižená obratem nadřízenému v telefonátu sdělila, ať nic neplatí a e-mail nebere vážně, že si to vyřeší trestním oznámením sama, více o této záležitosti společně nehovořili, ani telefonicky, ani fyzicky při předávání služby. Význam jednání žalobce tak byl ze strany nadřízeného považován za zcela marginální a bezvýznamný vzhledem k tomu, že na celou situaci zapomněl a nebral ji v potaz, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyplývá z prohlášení osoby přímo postižené. Tímto jednáním nebyla osobě přímo postižené způsobena žádná objektivní újma, kromě subjektivně pociťovaných pocitů, k jejichž vzniku ale sama přispěla svým předchozím chováním, když nereagovala na soukromoprávní výzvu k dostání svého utvrzeného závazku k úhradě finanční částky.

5. Dále nesmí být opomenuto, že žalobce vede zcela řádný život, během správního řízení projevil lítost nad celou situací a již samotné projednání jeho jednání před správním orgánem je pro žalobce nesmírným poučením do budoucna.
6. K podkladům, ze kterých vychází napadené rozhodnutí, žalobce podotkl, že před odesláním e-mailu telefonoval na recepci soukromé ambulance s dotazem, zda má osoba přímo postižená zřízenou osobní e-mailovou schránku. Recepční na tento dotaz odpověděla, že nikoliv, ale je možné zprávu pro osobu přímo postiženou zaslat na e-mailovou adresu, kterou mu nadiktovala, s tím, že e-mail přepošle. Žalobce tak postupoval zcela v souladu s instrukcemi, jež mu byly sděleny, a v dobré víře spoléhal v přeposlání e-mailu. Důrazně tak odmítá nepodloženou domněnku správního orgánu, že e-mail úmyslně odeslal veřejně za účelem hanění, pomluvy či nátlaku. Jazykovým výkladem a po zhodnocení obsahu e-mailu se jednalo o soukromoprávní výzvu k plnění se sdělením dalšího postupu v případě nekonání. Ve správním spisu rovněž chybí žalobcova e-mailová komunikace s tiskovým oddělením X nemocnice, na niž správní orgán odkazuje. Ta je zásadní, neboť ilustruje opětovný pokus žalobce o nápravu celé situace, tj. kontaktování osoby přímo postižené k dosažení domluvy ohledně vzneseného soukromoprávního nároku. K doporučení správního orgánu, že měl předžalobní výzvu zaslat spíše doporučeně poštou, žalobce uvedl, že ji chtěl odeslat do datové schránky osoby přímo postižené, tu ale nemohl nalézt.
7. Žalobce souhlasil s názorem správního orgánu I. stupně v části, v níž zastavil řízení ve věci přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Poukázal ale na procesní vady řízení, bylo mu totiž odepřeno právo seznámit se s finálními podklady pro vydání rozhodnutí. Po odeslání svého vyjádření očekával reakci od správního orgánu, zda osoba přímo postižená přijala návrh smíru s tím, že žalobce byl připraven návrh případně upravit. Po dvou měsících od svého posledního úkonu ve věci ale obdržel rovnou rozhodnutí správního orgánu, kde bylo jen zmíněno, že osoba přímo postižená odmítla návrh smíru. Nemohl tedy využít ani svého práva na seznámení se s podklady, pokud by měl možnost se s touto významnou skutečností (tj. výsledkem smířčího řízení) seznámit, mohlo to změnit celé řízení, mohl totiž navrhnout nový pokus o smír či předvolání svědků. To mu však bylo upřeno, stejně jako právo seznámit se s finálními podklady pro vyhotovení rozhodnutí.
8. Co se týče zavinění, jednání žalobce lze označit pouze za nedbalostní, nikoli za nepřímý úmysl. Žalobce nejprve spoléhal na princip pacta sunt servanda a princip důvěry jednání s lidmi, když věřil, že závazek osoby přímo postižené bude splněn, následně ale nabyl dojmu, že svá práva musí hájit a za odpovídající způsob považoval právě zaslání e-mailu. Vzhledem k okolnostem ani neměl jinou možnost, když osoba přímo postižená ani po opakovaných pokusech nereagovala na výzvy k plnění svých povinností, ostatně i sama osoba přímo postižená potvrdila, že tyto výzvy ignorovala. Žalobce očekával, že osoba přímo postižená splní svůj závazek, zaslaným e-mailem nezamýšlel narušit občanské soužití (doposud nebylo ani prokázáno, že k narušení vůbec došlo), po celou dobu se pohyboval v rovině soukromoprávní, nezamýšlel jakékoli důsledky přesahující do práva veřejného, tedy ani přestupkového. Žalobci se v době jednání jevil zájem na ochraně občanského soužití jako abstraktní pojem a v rámci situace, za níž by uznán vinným, se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

domníval, že nic takového ohrozit ani porušit nemůže, když spoléhal na jednání v rovině soukromého práva. Nebyl schopen docenit možné následky svého jednání. Navíc vyvstávají pochybnosti o souvislosti mezi jednáním a následkem, správní orgán ve svém rozhodnutí jen ledabyle konstatuje, že e-mail mohl postiženou osobu poškodit, aniž by se však vyrovnal s tím, zda k tomu opravdu došlo. Navíc správní orgán zcela rezignoval na důkladné zhodnocení možnosti nedbalosti, velice stroze uplatňuje domněnku o zavinění odkazujíc na údajně účelové jednání, žalobce toto ale opakovaně kategoricky odmítá, svým jednáním osciloval na hranici neslušnosti, nevhodnosti, avšak nepřekročil hranici hrubého jednání i vzhledem k okolnostem, nejednal úmyslně, tedy v jeho jednání absentuje volní složka ve vztahu k porušení či ohrožení zájmu chráněného zákonem a jeho jednání tak nemohlo být úmyslné.

9. Ohledně samotného znění e-mailu, rozhodně nebylo jeho cílem jiného pošpinit či jiným způsobem hanit, žalobce v e-mailu zaujal vůči osobě přímo postižené hodnotící soud, kdy kromě justifikace, o co opírá svůj finanční nárok, dále jen konstatoval fakta, která mu osoba přímo postižená sdělila. Poukázáním na sexuální orientaci této osoby nemůže být z podstaty věci ublíženo na cti, v kontextu okolností, mluvy a úrovni diskuze mezi žalobcem a postiženou osobou a především tím, jak se osoba přímo postižená prezentuje na internetu, kdy dává na obdiv své polonahé fotky se sexuální tematikou v prostředí homosexuální komunity, a to veřejným způsobem, kdy přístup k takovýmto materiálům má fakticky kdokoliv, rozhodně pak nelze mluvit o nactiutrhání. Hranice mezi hrubým jednáním a nevhodností navíc nejsou dány přesně, v tomto případě je třeba považovat jednání žalobce jako jednání, které nevyžaduje zásah ze strany orgánů veřejné moci, i vzhledem k tomu, že samotné projednání před správním orgánem je ponaučením do budoucna. Žalobce pojal e-mail adresovaný nadřízenému nevhodným způsobem, jednalo se o hodnotící sdělení vyjadřující svobodný názor na osobu přímo postiženou a její charakterové rysy, na nichž se žalobce snažil demonstrovat podvodné jednání. Správní orgán přitom konstatoval, že informace obsažené v e-mailu byly založeny na pravdivém základě.
10. Žalobce prokázal snahu o nápravu situace, když byl ochoten nadřízenému adresovat zprávu, v níž mu vysvětlí, že e-mail byl pojat nevhodným způsobem a požádá jej, aby e-mail ignoroval (což pravděpodobně již učinil poté, co mu osoba přímo postižená sdělila, ať se e-mailem vůbec nezabývá).
11. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí naprosto nevypořádal s námitkami žalobce, které uplatnil v odvolání, a v rozporu se zásadou reformatio in peius nařídil orgánu I. stupně, aby uznal žalobce vinným i z přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Dalším důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí je, že jednání žalobce nelze subsumovat ani pod jednu skutkovou podstatu uvedenou v § 7 zákona o některých přestupcích. V řízení se žalovaný dopustil podstatných vad, když vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spise, přesný skutkový stav nebylo možné zjistit vzhledem k tomu, že jako svědci nebyli předvoláni ani nadřízený, ani zaměstnankyně recepce, přestože to žalobce navrhoval, nemohl jim pokládat dotazy, na což má právo podle § 82 zákona o odpovědnosti za přestupky. Nemohlo tak být dostatečně zjištěno, zda jednáním žalobce mohl být ohrožen zájem chráněný přestupkem dle § 7 zákona o některých přestupcích, také absentuje nutné zavinění ve formě úmyslu. Také upozornil na to, že žalovaný porušil zásadu rychlého řízení podle § 6 správního řádu tím, že excesivně překročil lhůtu stanovenou k vydání rozhodnutí.

12. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný uvedl, že žalobní důvody jsou totožné s důvody odvolacími, žalovaný se s nimi již dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které plně odkázal a nepovažoval za potřebné se k žalobním námitkám opakovaně vyjadřovat.
14. Dále uvedl, že žaloba je téměř totožná s obsahem podnětu k přezkumnému řízení podle § 94 a násl. správního řádu, který žalobce podal k Ministerstvu vnitra ČR. V reakci na tento podnět Ministerstvo vnitra ČR uvedlo, že po zhodnocení všech podkladů dospělo k závěru, že není důvod pochybovat o tom, že rozhodnutí žalovaného je v souladu s právními předpisy, a proto nebude přistupovat k zahájení přezkumného řízení.
15. Žalovaný má i s ohledem na výsledek přešetření svého postupu Ministerstvem vnitra ČR za to, že napadené rozhodnutí je správné a souladné se zákonem. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 21. 2. 2022 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení Policie ČR o podezření z přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, kterého se měl dopustit žalobce tím, že po seznámení se na podzim 2021 na internetové seznamce začal osobu přímo postiženou po domluvené, ale neuskutečněné schůzce, pomlouvát na Instagramu, do jejího zaměstnání zasílal emaily, kde vyhrožoval, že si na ni počká před ambulancí, zasílal emaily jejímu nadřízenému, dne 10. 1. 2022 zaslal do ambulance e-mail, ve kterém osobu přímo postiženou uráží a požaduje zaplacení 1 500 Kč jako satisfakce a dne 1. 2. 2022 zaslal e-mail nadřízenému osoby přímo postižené.
17. Součástí oznámení byl také úřední záznam o podání vysvětlení osobou přímo postiženou a kopie e-mailů zaslaných žalobcem. Dne 10. 1. 2022 v 11:43 žalobce zaslal na adresu X email adresovaný osobě přímo postižené, které tento e-mail byl následně přeposlán. V něm žalobce osobu přímo postiženou vyzývá k zaplacení částky 1 500 Kč jako satisfakce za majetkovou a nemajetkovou újmu v souvislosti s jejím podvodným jednáním, kterého se měla dopustit dne 21. 11. 2021 v brzkých ranních hodinách. Dále v e-mailu sdělil, že jestli tak osoba přímo postižená neučiní, pošle na adresu jejího bydliště předžalobní výzvu, o které bude informovat i Ing. P. V. a sdělí mu, co se stalo a co postižená osoba dělá v jeho bytě, také kontaktuje nadřízeného osoby přímo postižené a právní oddělení nemocnice, případně ČLK, nebude problém podat trestní oznámení. Dále je součástí oznámení také kopie konverzace mezi žalobcem a osobou přímo postiženou, ve které ji žalobce informuje o tom, že jestli nezaplatí požadovanou částku, bude situaci řešit přes zaměstnavatele a policii. Dne 1. 2. 2022 v 1:43 žalobce e-mail ze dne 10. 1. 2022 přeposlal nadřízenému, kde navíc uvedl, že je nucen jej kontaktovat, než se obrátí na policii, popsal, jaké podvodné jednání spatřuje v tom, že se na internetové aplikaci Grindr s osobou přímo postiženou domluvili na sexuálním kontaktu, přičemž ta požadovala, aby žalobce přijel k ní do bytu, s tím, že mu zaplatí cestu taxíkem. Žalobce v e-mailu uvedl, že byli s osobou přímo postiženou domluveni, že v bytě dojde k orálnímu i análnímu sexuálnímu styku, osoba přímo postižená toto vyžadovala bez bariérové ochrany s tvrzením, že pravidelně užívá léky pre-expoziční profylaxe a z její strany tedy není riziko přenosu HIV. Poté, co žalobce na místo dorazil, viděl v okně, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

osoba přímo postižená chodí zcela nahá po bytě, přesto ale nereaguje na zvonění, telefonáty ani zprávy, žalobce proto asi po hodině čekání v mrazu odjel. Když se s osobou přímo postiženou následně telefonicky spojili, údajně tvrdila, že jej neslyšela, protože si „dala nějaké drogy“. V e-mailu žalobce dále uvedl, že osoba přímo postižená na jeho výzvy k zaplacení náhrady újmy nereaguje, navíc mu začala vyhrožovat, že má vlivné přátele a dostatek prostředků, nadřízeného se dotázal, zda osoba přímo postižená tedy nemá dostatek prostředků k zaplacení požadovaných 1 500 Kč, požádal jej, aby osobě přímo postižené nastínil, že se takto nemá chovat, že si ponese následky, případně aby jí nadřízený nebo nemocnice půjčili finance. Pokud částka nebude do 14 dnů zaplacená, žalobce se dostaví do ambulance a bude požadovat zaplacení v hotovosti či vyčká příjezdu policie, které předá trestní oznámení. E-mail ze dne 1. 2. 2022 nadřízený tentýž den přeposlal osobě přímo postižené s otázkou: „Mám to zaplatit?“.

18. Osoba přímo postižená poskytla dne 9. 3. 2022 správnímu orgánu další vysvětlení k celé věci.
19. Dne 10. 3. 2022 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení společného řízení o přestupcích proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. a) a c) bod 4 zákona o některých přestupcích a byl předvolán k ústnímu jednání na 13. 4. 2022. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit zasláním e-mailu ze dne 12. 1. 2022 a ze dne 1. 2. 2022.
20. Ústního jednání dne 13. 4. 2022 se zúčastnili žalobce i osoba přímo postižená, která v souladu s § 79 zákona o odpovědnosti za přestupky dala souhlas se zahájením řízení, byly provedeny důkazy listinou přečtením opisu z evidence přestupků žalobce a úředního záznamu ze dne 14. 2. 2022, včetně e-mailové komunikace a výpisu z aplikace Grindr, pokus o usmíření nebyl úspěšný. Dále byl proveden důkaz výsledkem osoby přímo postižené (a to jako svědka), která uvedla, že si s žalobcem domluvili přes seznamku jednorázovou návštěvu, když však žalobce nejel, osoba přímo postižená měla již jiný program (možná i usnula), proto již neodpověděla, když asi po 2 hodinách žalobce napsal, že je před domem. Následně se telefonicky spojili a žalobce po osobě přímo postižené chtěl peníze za taxi, načež ho osoba přímo postižená odbyla a telefon položila. Žalobce poté začal osobě přímo postižené do zaměstnání posílat e-maily s tím, že chce zaplatit, psal jí na Grindr, kde vyhrožoval, že napíše i jejímu nadřízenému, což následně také udělal. Nadřízený osobě přímo postižené e-mail od žalobce přeposlal s otázkou, zda to má zaplatit, ta odpověděla, že má e-mail ignorovat a nic neplatit. Reakcí nadřízeného bylo, že samozřejmě nic platit nebude, ale je to dost nepříjemné pro všechny, více se o tom nebavili. O problému se osoba přímo postižená svěřila kolegyni, která jí řekla, že o tom ví, i ostatní zaměstnanci komentovali, že má nějakého stalkera. Dále osoba přímo postižená vypověděla, že jí e-maily zasláné zaměstnavateli ovlivnily, vadily ji, cítila se podrážděně, měla pocit, že je snížena její důstojnost jako člověka. Urazilo ji hrubě na cti, že žalobce nadřízenému a dále obecně na recepci psal intimní věci, navíc vesměs nepravdivé a pro ni dehonestující až ponižující. Žalobce se v e-mailech také zmiňoval o diskrétních informacích ohledně užívání léků, což osoba přímo postižená považuje za pomluvu. Dále byl během ústního jednání proveden důkaz výsledkem žalobce, který uvedl, že se s osobou přímo postiženou dohodli na styku s tím, že žalobce dojede k ní a náklady na taxi si rozdělí 50:50. Vzal si tedy taxi a na místo dojel, na telefonování ani zvonek ale nikdo nereagoval, přestože zvonek svítil, byla tam kamera. Asi po hodině si žalobce vzal taxík zpět. Když mu osoba přímo postižená následně telefonovala, sdělila mu, že si vzala drogy a usnula, na poznámku žalobce, že si musel zaplatit taxi, osoba přímo postižená uvedla, že mu zaplatí dle domluvy. V reakci na výsledek žalobce osoba

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

přímo postižená během ústního jednání uvedla, že měla za to, že odjel tramvají, v pozadí telefonického hovoru to tak znělo, a s ohledem na kroky, které vůči ní žalobce činil, není ochotna mu zaplatit ani jednu cestu taxíkem. Žalobce dále uvedl, že následně napsal osobě přímo postižené e-mail, na který nedostal reakci, proto kontaktoval tiskové oddělení, kde mu řekli, že e-mail byl přeposlán, opět se nic nedělo, proto kontaktoval recepci privátní praxe, kde mu bylo sděleno, že osoba přímo postižená u nich nemá pracovní e-mail a že může zprávu zaslat na e-mail recepce, proto tak učinil a zaslal „předžalobní výzvu“, na kterou opět nebyla žádná reakce, proto osobu přímo postiženou nejdříve kontaktoval na Grindru a následně napsal jejímu nadřízenému. V e-mailu napsal, co se stalo, čímž chtěl konstatovat svůj nárok, proč žádá částku po osobě přímo postižené, nechtěl ji ani pomluvit ani urazit, pouze se chtěl domluvit. Připustil, že nezvolil vhodnou formu, ale byl k ní dotlačen okolnostmi, kdyby mu osoba přímo postižená bývala odpověděla, nic takového by určitě nenapsal, nechtěl ji hanit, subjektivně to vnímal tak, že by nadřízený osobě přímo postižené mohl domluvit. Celá situace ho s odstupem času mrzí.

21. V písemnosti došlé správnímu orgánu dne 3. 5. 2022 žalobce uvedl, že je ochoten nadřízenému zaslat e-mail, v němž mu vysvětlí, že v předchozím e-mailu zvolil nevhodný způsob, jak se dožádat ryze soukromoprávního nároku. O tomto návrhu na omluvu, kterou by se realizovalo usmíření, správní orgán I. stupně informoval osobu přímo postiženou výzvou ze dne 4. 5. 2022, kterou ji zároveň vyzval k vyjádření se k podkladům řízení a ke sdělení, zda by takto formulovanou omluvu akceptovala. Správní spis neobsahuje žádnou reakci osoby přímo postižené na tuto výzvu.
22. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 24. 6. 2022, sp. zn. SZ P4/072099/2, inter. ozn. R 188/2022 OKAT/Ziz byl žalobce shledán vinným přestupkem proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, za který mu byl podle § 35 písm. a) a § 45 zákona o odpovědnosti za přestupky uložen správní trest napomenutí. Co se týče přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, správní orgán I. stupně došel k závěru, že jednáním žalobce nebyly naplněny znaky skutkové podstaty, byť se osoba přímo postižená mohla subjektivně cítit uražena na cti, o hrubou urážku se v tomto případě nejedná. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 10. 7. 2022. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil rozhodnutím ze dne 5. 9. 2022, č. j. MHMP 1616024/2022 a věc vrátil k novému projednání s odůvodněním, že byly naplněny znaky skutkové podstaty podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 i písm. a) zákona o některých přestupcích, jednalo se tedy o jednočinný souběh nestejnorodý.
23. Na ústním jednání dne 29. 11. 2022 byl přítomen pouze žalobce, osoba přímo postižená se bez omluvy nedostavila, k usmíření nedošlo, byl proveden důkaz listinou přečtením rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2022, č. j. MHMP 1616024/2022, důkaz výsledkem žalobce a žalobce navrhl jako svědky předvolat nadřízeného osoby přímo postižené a dále zaměstnankyni z recepce, a to za účelem zjištění, zda jednání žalobce způsobilo nějaké následky a zda takové následky způsobit vůbec mohlo.
24. Na základě výzvy správního orgánu I. stupně k vyjádření se k podkladům rozhodnutí žalobce ve vyjádření ze dne 12. 1. 2023 upozornil, že ve spisu chybí základní podklady pro vydání rozhodnutí, a to výsledky svědků nadřízeného a zaměstnankyně z recepce.
25. Při novém rozhodování ve věci byl prvostupňovým rozhodnutím ze dne 18. 1. 2023 žalobce uznán vinným za přestupky proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a)

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

a písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, za což mu byl podle § 35 písm. a) a § 45 zákona o odpovědnosti za přestupky uložen správní trest napomenutí. Správní orgán I. stupně vycházel z důkazů shromážděných během celého řízení o přestupcích, znovu se vypořádával s otázkou, zda žalobce svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití ve formě urážky na cti či ve formě jiného hrubého jednání (pomluvy), případně obojího, přičemž byl při rozhodování vázán dříve vysloveným právním názorem žalované. Co se týče přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, správní orgán I. stupně zkoumal, zda žalobce mohl svým jednáním jinému ublížit na cti, respektive zda jeho jednání a písemný projev byly způsobilé jinému ublížit na cti ve formě hrubé urážky z objektivního hlediska. Osobu přímo postiženou mělo hrubě urazit, že jejímu nadřízenému a obecně na recepci žalobce napsal intimní věci, navíc vesměs nepravdivé, dehonestující a ponižující, v e-mailech poukazoval na to, že je osoba přímo postižená homosexuál, hovořil o intimních věcech (anální a orální styk), sama se cítila ponížena, podle jejího názoru a vnímání byla snížena její důstojnost jako člověka. Dle ustálené judikatury je pojmovým znakem tohoto přestupku skutečnost, že se jedná o výrok urážlivý nebo zesměšňující a dále povědomost pachatele o tom, že se v dané situaci a v dané skupině jedná o výrok hanlivý/vulgární. Musí jít o výrok, který překračuje svou intenzitou pouhou nevhodnost, musí se jednat o výrok dehonestující a hrubě urážlivý z objektivního hlediska, tedy dle obecného názoru a přesvědčení jej lze označit za výrok intenzivnější než nevhodný. Dle vyjádření žalobce on sám nejednal s úmyslem jinému ublížit na cti, natož jiného jiným způsobem hrubě urazit, naopak svým upozorněním chtěl dát najevo, o co opírá svůj finanční nárok. Správní orgán I. stupně došel k závěru, že sdělením informací o sexuální orientaci postižené osoby, informace o konzumaci drog a tvrzením o podvodném jednání, které mělo následně na žalobce finanční dopad, došlo k difamací (utržení na cti, ostouzení) osoby přímo postižené, což ona takto vnímala, a uvedené jednání je hrubě urážlivým i z objektivního hlediska. Došlo tak k naplnění znaků skutkové podstaty přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) a stejným jednáním žalobce naplnil znaky skutkové podstaty přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích. Žalobce předmětnými e-maily, obsahem těchto e-mailů a skutečností, že e-maily zaslal osobám, kterých se obsah jako takový netýkal, občanské soužití narušil. Pokud měl žalobce potřebu kontaktovat osobu přímo postiženou právě touto cestou, mohl obsah e-mailu skrýt do přílohy, případně zvolit jiný způsob jako např. doporučený dopis na adresu zaměstnavatele. E-mailem prakticky veřejně (nejprve na recepci soukromé ordinace a posléze adresovaným nadřízenému) popsal mimo jiné i intimní a jiné detaily o osobě přímo postižené, narušil tak pravidla klidného soužití, s ohledem na učiněný nátlak lze takové jednání považovat i za formu určitého vydírání. V daném případě se hrubým jednáním rozumí bezdůvodné zveřejňování soukromých intimních informací z oblasti sexuálního života, kdy na zveřejňování takových informací nemůže být veřejný zájem, navíc šlo o sdělování informací přímo nadřízenému, takové informace byly rozhodně způsobilé ohrozit vážnost osoby přímo postižené při výkonu profese. Informace byly sděleny s cílem donutit ji k poskytnutí náhrady za újmu údajně vzniklou žalobci, na místě je však uvést, že k situaci přispěl sám žalobce svým pozdním příjezdem. V daném případě je i u pravdivých tvrzení potřeba zvažovat legitimitu jejich šíření, respektive přijatelnost zásahu do práv druhého, kdy účelem v tomto případě bylo dotýcného poškodit v očích kolegů, byť to žalobce svým sdělením odmítl. V e-mailech byly sice uvedeny vesměs pravdivé informace, avšak i taková pravdivá tvrzení sdělená bez legitimního důvodu nepřiměřeně zasáhla do práv osoby přímo postižené, o pomluvu se

v pravém smyslu nejedná, o formu hrubého jednání však rozhodně ano. Občanské soužití lze definovat jako souhrn pravidel chování, jejichž dodržování je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci. Je zřejmé, že žalobce zaslanými e-maily porušil pravidla občanského soužití v míře, která intenzitou překračuje mez pouhé nevhodnosti či neslušnosti, naplnil tak všechny znaky skutkové podstaty přestupků proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) a c) bod 4 zákona o některých přestupcích, jednalo se o jednočinný souběh nestejnorodý. Co se týče druhu uloženého trestu, dle názoru správního orgánu je s ohledem k povaze a závažnosti přestupku, přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a k osobním poměrům žalobce na místě uložení nepeněžitého trestu napomenutí, neboť je trest ukládán za méně závažné jednání a je prostředkem zejména výchovného a morálního působení, svou funkci by měl splnit i s ohledem na sebereflexi žalobce. Dále správní orgán I. stupně uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

26. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání ze dne 3. 2. 2023, ve kterém uplatnil obdobné námitky, jako později v žalobě.
27. V napadeném rozhodnutí ze dne 19. 7. 2023 se žalovaný ztotožnil s posouzením věci i se závěry, ke kterým dospěl správní orgán I. stupně, ve výroku byl však chybně uveden den i čas, kdy mělo dojít k zaslání prvního e-mailu, žalovaný proto provedl ve výroku o vině změnu tak, aby odpovídal skutečnému stavu věci a měl oporu v podkladech rozhodnutí. K argumentům žalobce uvedeným v odvolání se z velké části vyjádřil již správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. K námitce rozporu prvostupňového rozhodnutí se zásadou zákazu změny k horšímu žalovaný uvedl, že se o porušení této zásady nejedná, ve věci bylo rozhodováno v rámci nového projednání, žalobce mohl uplatnit svá práva v plné šíři, včetně práva odvolacího, což ostatně využil. Dále žalovaný uvedl, že žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což také učinil, osoba přímo postižená tohoto práva nevyužila, další podklady nebyly do spisu zakládány, právo žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu tak nebylo porušeno. Co se týče námitky týkající se možnosti osoby přímo postižené využít soukromoprávních prostředků k ochraně svých práv, neznamená to, že je tak vyloučeno vedení přestupkového řízení. Odvolací námitky žalovaný nepovažoval za důvodné, správní orgán I. stupně učinil dostatečná skutková zjištění ve smyslu § 3 správního řádu, nepochybil při právním hodnocení věci a nebyla shledána ani taková pochybení hmotněprávní či procesní povahy, která by měla vliv na souladnost prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
29. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s, jelikož shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

K vypořádání se s odvolacími námitkami

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

30. Žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Soud shledal, že tato námitka je důvodná.
31. Napadené rozhodnutí je stručné, jeho převážnou část zabírá rekapitulace řízení ve věci, k samotným odvolacím námitkám se žalovaný vyjadřuje pouze na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde z většiny odkazuje na prvostupňové rozhodnutí, žalovaný věcně reaguje pouze na námitky týkající se porušení zásady zákazu reformace in peius, nemožnosti seznámit se s výsledkem smírčího řízení a zásady subsidiarity trestní represe (a její použitelnosti v přestupkovém řízení). V napadeném rozhodnutí však není nijak reagováno na další zásadní odvolací námitky, které nebyly věcně vypořádány ani v prvostupňovém rozhodnutí.
32. Žalobce zejména v odvolání obsáhle namítal, že v jeho jednání zcela absentovalo zavinění, nebyla tedy splněna subjektivní stránka přestupků. K tomu se však žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil. Z hlediska odůvodnění zavinění pak neobstojí ani prvostupňové rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně jen v části odůvodnění týkající se určování druhu správního trestu pouze stručně konstatoval, že ze strany žalobce šlo v obou případech přestupků minimálně o nepřímý úmysl, v rozhodnutí pak k subjektivní stránce dále uvedl, že: „Dle vyjádření obviněného on sám nejednal s úmyslem nikomu ublížit na cti, natož jiného jiným způsobem hrubě urazit. Naopak svým upozorněním a hodnotícím soudem v emailu chtěl dát najevo, o co opírá svůj finanční nárok... Jediným záměrem obviněného tedy bylo zaslat tímto způsobem jakousi předžalobní výzvu k plnění.“ A rovněž: „Informace byly sděleny s cílem donutit MUDr. B. k poskytnutí náhrady za újmu údajně vzniklou obviněnému...“. Z takového odůvodnění je však pouze patrné, že úmysl žalobce mohl směřovat nanejvýše k zaslání jakési předžalobní výzvy k plnění a vysvětlení, o co žalobce opírá svůj finanční nárok. Není tudíž vůbec jasné, z čeho správní orgán dovozoval své závěry ohledně úmyslného zavinění u obou přestupků, tedy z čeho odvodil úmysl žalobce jiného zesměšnit nebo hrubě urazit a úmysl narušit občanské soužití tím, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání. Prvostupňové rozhodnutí a v návaznosti na to i napadené rozhodnutí je z těchto důvodů nepřezkoumatelné.
33. Soud k tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 11. 2021 č.j. 10 As 291/2021-53, ve kterém NSS konstatoval, že: „V nyní posuzované věci však správní orgány rezignovaly na řádné posouzení volní složky. Ve výroku přitom uvedly, že šlo o úmyslné jednání stěžovatele. Jeho případ se proto od rozhodnutí citovaných v bodu [15] liší v tom, že správní orgány vyslovily ve výroku i v odůvodnění rozhodnutí úmyslnou formu zavinění, aniž by odůvodnily, na základě jakých úvah k tomuto závěru dospěly.“...„Povinnost k prokázání skutkového stavu, včetně formy zavinění, nese správní orgán, (rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68). Závěr správního orgánu o formě zavinění musí být odůvodněn, tím spíše, vyhodnotí-li správní orgány zavinění pachatele jako závažnější, úmyslnou formu. Výrok rozhodnutí by pak měl odpovídat jeho odůvodnění. Nesprávné posouzení formy zavinění nemůže soud překonat tvrzením, že správní orgány pachateli uložily pokutu při spodní hranici zákonného rozmezí. Judikatura NSS dovodila, že na podrobnějším odůvodnění kvalifikace zavinění není třeba trvat, pokud správní orgány nepřičítali přestupci k tíži závažnější formu zavinění (rozsudek ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 - 42). V posuzované věci se úmyslná forma zavinění nepromítla do výše sankce uložené za přestupek. Přesto může na stěžovatele mít nepříznivý dopad např. v důsledku toho, že forma zavinění se uvádí v evidenci přestupků, nebo proto, že by k úmyslnému přestupkovému jednání mohly

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správní orgány přihlédnout v případném budoucím přestupkovém řízení. Stěžovatel by se sice vůči negativním dopadům nesprávně uvedené formy zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku mohl v budoucnu bránit (pokud by nastaly), je však správnější předejít jim již nyní.“

34. Žalobce rovněž v odvolání namítal, že správní orgán I. stupně nedostatečně posoudil společenskou škodlivost, význam a následky žalobcova jednání, ze správního spisu totiž není zřejmé, jak situaci vnímal nadřízený či zaměstnankyně recepce, k tomuto se žalovaný rovněž nijak nevyjádřil. Stejně tomu bylo u odvolacích námitek týkajících se práva žalobce na svobodu projevu, tvrzení, že žalobce v e-mailech vyjadřoval hodnotící soud a pouze konstatoval fakta, která jsou veřejně přístupná a pravděpodobně byla o osobě přímo postižené již známá, jejich sdělením tak nemůže být ublíženo na cti. Dále se žalovaný ani nijak nevypořádal s námitkou pouhé nevhodnosti e-mailů, která však nedosahovala jednání hrubého.
35. Dle ustálené judikatury NSS musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, který rozhoduje o odvolání, zřejmé, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje, skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Pokud se správní orgán v rozhodnutí o odvolání nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Tato povinnost však neplatí absolutně, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64), správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí, takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, srov. též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43.

36. Shora uvedené odvolací námitky včetně námitek týkající se zavinění byly z hlediska posouzení dané věci podstatné, žalovaný se s nimi měl vypořádat, jelikož tak neučinil, je zde dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti.

K neprovedení navrhovaných důkazů.

37. Žalobce během správního řízení opakovaně navrhoval provést důkazy výslechem svědků nadřízeného a zaměstnankyně recepce, a to během ústního jednání dne 29. 11. 2022, dále ve vyjádření ze dne 15. 1. 2023 a dále v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Provedení důkazů navrhoval s odůvodněním, že právě tyto osoby mohou hodnověrně popsat situaci, k níž došlo, a jen na základě jejich svědectví mohou správní orgány zhodnotit subjektivní stránku jednání žalobce a to, zda jeho jednání bylo vůbec způsobilé porušit objekt chráněný přestupkem a způsobit tak následek, bez jejich provedení pak nebylo možné dostatečně zjistit skutkový stav.
38. Správní orgán I. stupně se v prvostupňovém rozhodnutí k těmto důkazním návrhům vyjádřil, uvedl, že jejich provedení považoval za nadbytečné, a to i na základě předchozího zrušujícího rozhodnutí, kde je uvedeno, že k naplnění skutkové podstaty

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

přestupků došlo již samotným odesláním e-mailů. Žalovaný pak na prvostupňové rozhodnutí odkázal.

39. Podle věty druhé § 52 správního řádu není správní orgán vázán důkazními návrhy účastníků, má však povinnost vždy provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění věci. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu však není na libovůli správního orgánu, jak se s důkazními návrhy vypořádá, ve svém rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48 uvedl, že: *„správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“*
40. V dané věci tedy správní orgány vysvětlily, z jakých důvodů neprovedly důkazní návrhy žalobce, jedná se sice o vysvětlení stručné, nicméně lze jej považovat za dostačující. V tomto směru se tedy o nepřezkoumatelnost nejedná. Soud k tomu doplňuje, že ani samotné neprovedení těchto důkazů nelze považovat za pochybení, z hlediska obou přestupků totiž bylo podstatné posouzení jednání žalobce z objektivního hlediska, nikoli z pohledu recepční či nadřízeného, kteří konkrétní e-maily obdrželi.

Ke spáchání přestupků podle § 7 odst. 1 písm. a) a písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích

41. Rovněž je nutné korigovat závěry žalovaného týkající se právního hodnocení žalobcova jednání.
42. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupy *přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*
43. Soud se nejprve zabýval přestupkem nactiutrhání. Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí.*
44. Dle úsudku správních orgánů se žalobce měl tohoto přestupku dopustit tím, že v zaslaných e-mailech sdělil intimní a soukromé informace o osobě přímo postižené, konkrétně informace týkající se její sexuální orientace a konzumace drog, a dále tvrzením, že se osoba přímo postižná vůči němu dopustila podvodného jednání.
45. Nejvyšší správní soud pojem hrubé urážky vykládá jako zvláště urážející útok na čest, pověst a vážnost napadeného. Pouhá urážka se logicky od urážky hrubé liší v míře své intenzity. Přestupek přitom může být spáchán verbálně (ústně, písemně) i neverbálně. Za hrubou urážku se tak typicky bude považovat pronesení výroků vulgární povahy, ale také například neslušná vyjádření o vlastnostech, povaze či jednání dotčené osoby, NSS jako příklad uvádí neslušná vyjádření o inteligenci, případně označení některými názvy zvířat apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, č. j. 3 Ads 57/2003-82).
46. Protiprávní jednání pachatele přestupku ublížení na cti spočívá buď v zesměšnění jiné osoby, či jejím hrubém uražení jiným způsobem. Důvodová zpráva k § 7 zákona o některých přestupcích uvádí: *„V souvislosti s požadavky praxe dochází k úpravě formulace skutkové podstaty ublížení na cti způsobeného zesměšněním*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nebo jinou hrubou urážkou. Za nactiutrhání totiž i dle současné úpravy nelze považovat zcela bagatelní jednání, která nedosahují potřebné intenzity (například výrok pronesený na veřejnosti typu „hošánku“). Avšak v současné době dochází v praxi k projednávání i takových jednání, která z objektivního hlediska nedosahují ani minimální míry společenské škodlivosti a nemají zásadní dopad do osobní sféry osoby, vůči níž určitý výrok směřuje. Projednávání takovýchto zjevně bagatelních jednání přispívá ke zvyšování administrativní zátěže správních orgánů. Dle ustálené judikatury je pojmovým znakem přestupku nactiutrhání skutečnost, že se jedná o výrok urážlivý nebo zesměšňující a dále povědomost pachatele o tom, že se v dané situaci a v dané skupině obyvatel jedná o výrok hanlivý. Musí však jít o výrok, který překračuje svou intenzitou pouhou nevhodnost, výrok debonestující a hrubě urážlivý z objektivního hlediska (dle obecného názoru a přesvědčení jej lze označit za intenzivnější než výrok nevhodný).“ (důraz doplněn soudem).

47. Druhovým objektem přestupku je zájem na ochraně občanského soužití. Individuálním objektem je zájem na ochraně cti, tj. vnímání hodnoty sebe sama. Objektem přestupku tedy není „slušná mluva“. Smyslem uvedeného přestupku není řešit jakékoliv společensky nevhodné invektivy, ale jen ty, které jsou již krajně nevhodné.
48. Postihované jednání žalobce má dvě složky, v první části mělo spočívat v zaslání e-mailu ze dne 10. 1. 2022 přes recepci určeného žalobci, v tomto e-mailu žalobce sděluje osobě přímo postižené, že v souvislosti s jejím podvodným jednáním naplňujícím znaky trestného činu podvodu resp. přestupku dle § 7 zákona o některých přestupcích jej vyzývá k zaplacení částky 1 500 Kč jakožto satisfakci za majetkovou i nemajetkovou újmu.
49. Soud shledal, že dané vyjádření žalobce nedosahuje takové intenzity, aby mohlo být považováno za hrubou urážku a naplnit tak skutkovou podstatu přestupku ublížení na cti (§ 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích). Takové vyjádření neobsahuje žádné hanlivé či vulgární výrazy, nejedná se o výrok hrubě urážlivý či zesměšňující z objektivního hlediska. Soud dále považuje za problematické hodnocení celkového kontextu situace z hlediska hodnocení její pravdivosti. Správní orgán I. stupně totiž v části týkající se odůvodnění přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích zmínil, že tvrzení v e-mailech žalobce byla vesměs nepravdivá, dále se pak ke stejným e-mailům vyjadřoval v části týkající se posouzení přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4, kdy však uvedl, že žalobce v e-mailech uvedl vesměs pravdivé informace (vyjma skutečnosti, že si osoba přímo postižená vzala drogu). Takové úvahy správního orgánu jsou tedy vnitřně rozporné, neboť není jasné, zda vycházel z toho, že informace uvedené v předmětných e-mailech byly pravdivé či nepravdivé. Zároveň správní orgán vůbec neuvedl, na základě čeho hodnotil uvedenou pravdivost/nepravdivost tvrzení v e-mailech a na jakých provedených důkazech své závěry zakládá. To rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zároveň se jedná o otázku pro řízení podstatnou, neboť pokud by se tvrzení žalobce o podvodném jednání zakládalo na pravdivém podkladě, tím spíše by nebylo možné vyhodnotit související tvrzení žalobce jako hrubě urážlivé. Pokud by se takové tvrzení na pravdě nezakládalo, nebyla by sice naplněna skutková podstata dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, nicméně mohla by být naplněna skutková podstata dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona, tedy nepravdivé obvinění z přestupku.
50. Pro srovnání lze uvést např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 1. 2021, č. j. 33 A 16/2019-32, kde dle názoru soudu nedosahovaly dostatečné intenzity následující výroky pronesené v souvislosti s podáním svědecké výpovědi během přestupkového

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

řízení: *“...tito dospělí lidé, čímž měla myslet D. Š. a P. Š., zneužívají své děti, tyto děti nastrkují, tyto děti jsou plně zainteresované v tomto celém od malička...”* “Je mně úplně nepříjemné, jak na tyto děti řve, ta je tam liská, když se zavřete do garáže, zneužíváte děti. Jsou to Vaše děti, mně nic do toho není, ale je to velice...jestli si myslíte, že to nikdo nevidí, že to nikdo neslyší, tak se pletete”.

51. Pokud jde o druhou složku postihovaného jednání, tedy zaslání e-mailu ze dne 1. 2. 2022 nadřízenému, v této části soud pochybení co do kvalifikace daného jednání dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích neshledal. Žalobce v něm totiž popisoval zcela intimní informace ze sexuální oblasti a průběh situace dne 21. 11. 2021, kdy osoba přímo postižená měla po bytě chodit nahá, dále se měla vůči žalobci dopustit podvodného jednání a sdělit žalobci informace o tom, že užila drogy. Soud se ztotožňuje se správními orgány, že v tomto případě takové informace ve svém celku sdělené nadřízenému přesahovaly rámec pouhé nevhodnosti, ale jednalo se o sdělení určitým způsobem zesměšňující a difamující.
52. Pro srovnání lze uvést, že soudní praxe za hrubě urážlivé považovala následující výroky. Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2024, č. j. 2 A 50/2022-84 to byl výrok *„jasné, že se X zastáváte, když mu ho kouříte... je mi jedno, komu všemu hulíte...“*; dle rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 12. 2022, č. j. 54 A 9/2022-36 výrok: *„Ty ji chceš zabít, ty hajzle jeden. Ty ji chceš zabít, ksindle zkurvenej,“*; či dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2021, č. j. 41 A 73/2020-81 výrok: *„pedofile zkurvený“*.
53. Nicméně, i když tedy z povahy věci jednání žalobce spočívající v zaslání e-mailu ze dne 1. 2. 2022 nadřízenému je způsobilé naplnit skutkovou podstatu dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, nemění to nic na výše uvedeném závěru soudu, dle kterého se správní orgány nedostatečně vypořádaly s otázkou zavinění žalobce.
54. Dále se soud zabýval přestupkem jiného hrubého jednání. Podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání*.
55. Jak uvádí komentářová literatura, § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 představuje tzv. zbytkové ustanovení, které subsumuje všechna hrubá jednání neupravená v ostatních bodech daného ustanovení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010-65 podotkl, že *„narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v § 49 zákona o přestupcích.“* (pozn. - Dle minulé úpravy byly přestupky proti občanskému soužití upraveny v § 49 zákona č. 200/1990 Sb.). Formy hrubého jednání uvedené v demonstrativním výčtu v § 7 písm. c) zákona o některých přestupcích jsou vyhrožování újmou na zdraví, nepravdivé obvinění z přestupku a schválnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že nelze vymezit veškerá myslitelná hrubá jednání, upravil zákonodárce také zbytkové ustanovení, které subsumuje všechna ostatní hrubá jednání, která nejsou výslovně uvedena v předchozích kategoriích.
56. Uvedená jednání tak slouží jako určité vodítko pro rozlišení mezi jednáním, které překračuje rámec pouhé nevhodnosti, a jednáním hrubým. Dle odborné literatury *„jiným hrubým jednáním narušujícím občanské soužití je tak např. dle NSS 2 As 84/2009 vyhrožování jinou újmou než újmou na zdraví, pomlouvání nebo vydírání za podmínky, že nejde o trestný čin. Může jít však také o strkanice, použití pepřového spreje, házení vajec či shnilé zeleniny, nebo dokonce pevných předmětů, nejde-li už o trestný čin výtržnictví dle §*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

358 tr. zákoníku (Potměšil, Jamborová, s. 324), nakopnutí menší intenzity, zatahání za vlasy nebo úder pěstí do obličeje (NSS 9 As 73/2018), šikanu, ať už spojenou s agresivitou obrannou či užitkovou (např. odcizování svačín spolužákům), popř. kyberšikanu (např. tzv. happy slapping), harassment či stalking (např. v podobě zasílání sexuálně nevhodných SMS zpráv), nejde-li o trestný čin. Za hrubé jednání se podle judikatury NSS považuje např. uchopení druhé osoby oběma rukama za klopky bundy v oblasti krku ve snaze si ji přitáhnout k sobě (NSS 2 As 29/2017), dále např. pokud pachatel jako kolemjdoucí úmyslně udeří do střechy auta a způsobí v ní prohlubeň (KS Ostrava 20 A 17/2016). Jako hrubé jednání NSS shledal i jednání řidičky, která po natankování na čerpací stanici zjistila, že nemá peněženku, a odjezd z čerpací stanice si vynutila najížděním na zaměstnance stanice, který jí v odjezdu bránil (NSS 9 As 221/2016, ale dále srov. s NS 8 Tdo 1376/2018). V porovnání s uvedenými situacemi nelze za hrubé jednání považovat pouze to, že obviněný zavolal na tísňovou linku 158 kvůli podezření, že by jeho bývalá partnerka při předání dítěte mohla být pod vlivem alkoholu (NSS 6 As 68/2020).¹

57. Soud dospěl k závěru, že pokud jde o e-mail ze dne 10. 1. 2022, nedosahuje jednání žalobce intenzity jiného hrubého jednání dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích. Správní orgán I. stupně k tomu v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že žalobce zaslal stručný e-mail do soukromé ambulance, tedy na e-mail, ke kterému má přístup více lidí s tím, že mu bylo přislíbeno, že e-mail bude osobě přímo postižené přeposlán, v e-mailu poukazoval na její podvodné jednání a požadoval zaplacení částky 1 500 Kč, dle správního orgánu pakliže měl žalobce potřebu právě touto veřejnou cestou osobu přímo postiženou kontaktovat, mohl požádat recepci o přeposlání e-mailu a zbylý obsah dát do přílohy tak, aby osobní věci zůstaly skryty pro ostatní.
58. Takové hodnocení správního orgánu však neobstojí, jak uvedl sám správní orgán I. stupně, i jak vyplývá ze správního spisu a z obsahu samotného e-mailu, žalobce se nejprve telefonicky na recepci dotazoval na adresu osoby přímo postižené, tato mu však nebyla sdělena, avšak na recepci mu bylo řečeno, že e-mail osobě přímo postižené přepošlou, žalobce následně v úvodu e-mailu jasně vymezil, že zpráva je určena pro osobu přímo postiženou a žádal její přeposlání, teprve ve spodní části je výzva určená osobě přímo postižené. Zaslání takového e-mailu prostřednictvím třetí osoby tedy patrně lze považovat za nevhodné, neboť žalobce k takovému účelu mohl využít i jiné prostředky, nicméně žalobce dal zřetelně najevo, že e-mail je určen osobě přímo postižené, třetí osoba se tak při jeho přeposílání neměla a nutně nemusela seznamovat s jeho obsahem. Samotné jednání žalobce, kdy v e-mailu poukazuje na domnělé protiprávní (resp. podvodné) jednání osoby přímo postižené, pak nelze označit za natolik intenzivní a „hrubé“, kdy by již byla předmětná skutková podstata naplněna. Přestože je přestupek hrubého jednání tzv. zbytkovou kategorií, nelze rezignovat na požadavek určité intenzity a zařadit pod něj jakékoliv jednání, které se správním orgánům jeví jako nevhodné.
59. Soud podotýká, že přestupkové právo nemá sloužit k řešení banálních sporů vzniklých z neshod mezi dospělými osobami, nýbrž má být užíváno jen v případech natolik společensky škodlivých, že jsou jimi ohroženy či porušeny zájmy společnosti jako celku a nepostačuje uplatnění jiných prostředků, zejména prostředků soukromého práva. Jak uvedl Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 20. 1. 2009 publikovaném pod č. 1843/2009 Sb. NSS: „trestní právo či správní právo trestní a trestněprávní či

¹ STRAKOŠ, Jan. Zákon o některých přestupcích (č. 251/2016 Sb.). Praktický komentář. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2023

správnětrestní kvalifikaci určitého jednání, které má soukromoprávní základ (§ 11 a násl. ObčZ), jako trestného činu či správního deliktu, je třeba považovat za ultima ratio, tedy za krajní právní prostředek. V zásadě nemůže sloužit jako prostředek nahrazující ochranu práv a právních zájmů jednotlivce v oblasti soukromoprávních vztahů, kde závisí především na individuální aktivitě jednotlivce, aby střežil svá práva, jimž má soudní moc poskytovat ochranu. Je nepřijatelné, aby tuto ochranu aktivně přebíraly orgány činné v trestním řízení či jiné orgány veřejné moci, jejichž úkolem je ochrana převážně celospolečenských hodnot, nikoliv přímo konkrétních subjektivních práv jednotlivce, jež svou povahou spočívají v soukromoprávní sféře (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 789/06 ze dne 27. 9. 2007).“

60. Pokud jde o e-mail ze dne 1. 2. 2022 zaslaný žalobcem nadřízenému, ztotožňuje se soud se žalovaným ohledně závěru, že skutková podstata dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích zde byla naplněna. Žalobce totiž nadřízenému sdělil řadu velmi intimních informací ohledně osoby přímo postižené, kdy jeho cílem bylo domoci se splnění svých nároků vůči osobě přímo postižené, tedy se jednalo o určitou formu nátlaku. Žalobcem zvolená forma v tomto případě již je natolik intenzivní, že toto jednání lze subsumovat pod příslušnou zbytkovou skutkovou podstatu.
61. Nicméně, i zde platí shora uvedený závěr soudu, že správní orgány se dostatečně nevypořádaly s otázkou zavinění žalobce.
62. Lze shrnout, že ohledně e-mailu ze dne 10. 1. 2022 nebyla naplněna ani skutková podstata dle § 7 odst. 1 písm. a) ani dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, přičemž předmětné jednání je zahrnuto do jediného výroku. Napadené rozhodnutí je tak z tohoto důvodu nezákonné, což představuje rovněž důvod pro jeho zrušení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.)

K zásadě zákazu reformace in peius.

63. Nelze přisvědčit námitce žalobce týkající se porušení zákazu reformace in peius.
64. Ve věci bylo poprvé rozhodnuto rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 24. 6. 2022 tak, že byl žalobce uznán vinným pouze přestupkem podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích (hrubé jednání). Toto rozhodnutí však po odvolání žalobce žalovaný zrušil svým rozhodnutím ze dne 5. 9. 2022 s odůvodněním, že spáchaným skutkem byla naplněna také skutková podstata přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích (nactiutrhání), přičemž správní orgán I. stupně byl při novém rozhodování ve věci tímto názorem žalovaného vázán. Správní orgán I. stupně proto v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 18. 1. 2023 uznal žalobce vinným jak z přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4, tak dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích.
65. Žalobce z těchto důvodů v odvolání i v žalobě namítal, že byl správním orgánem I. stupně při novém rozhodování ve věci porušen zákaz změny k horšímu.
66. V přestupkovém právu je tato zásada zakotvena v § 98 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle něhož *odvolací správní orgán nemůže změnit výrok napadeného rozhodnutí o správním trestu nebo výrok o náhradě škody anebo výrok o vydání bezdůvodného hodnocení v neprospěch obviněného*. Z toho tedy plyne zákaz změny k horšímu u výroku o správním trestu (a náhradě škody a vydání bezdůvodného obohacení), k tomu ale v projednávané věci nedošlo, správní orgán I. stupně v obou svých rozhodnutích žalobci uložil stejný správní trest, a to napomenutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

67. Ke změně výroku navíc nedošlo v rámci odvolacího řízení, nýbrž při novém projednání věci po tom, co žalovaný předchozí rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Na nové projednání věci se pak zákaz změny k horšímu nevztahuje, správní orgán I. stupně opět celou věc projednal, opět hodnotil skutkové i právní otázky a žalobce měl možnost k uplatnění svých práv, včetně práva na podání odvolání, kterého též využil, jeho možnost bránit se proti změněnému výroku v rámci správního řízení tak byla zachována (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 2 As 212/2022-28 a ze dne 20. 9. 2017, č. j. 10 As 124/2016-50).
68. Pro srovnání lze uvést, že zásada zákazu reformace in peius má v přestupkovém právu jiný rozsah než v právu trestním, kde je úprava z pohledu obviněného příznivější. Podle § 264 zákona č. 141/1961 Sb., zákona o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (trestní řád) totiž platí, že pokud byl rozsudek zrušen jen v důsledku odvolání podaného ve prospěch obžalovaného, v novém řízení nemůže dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch.

K možnosti seznámit se s finálními podklady rozhodnutí

69. Žalobce namítal, že mu bylo odepřeno právo seznámit se s finálními podklady pro vydání rozhodnutí, když poté, co správnímu orgánu zaslal vyjádření s návrhem smíru, očekával reakci, zda osoba přímo postižená návrh přijala, v opačném případě byl totiž svůj návrh připraven přeformulovat. Reakce se mu ale nedostalo a žalobce následně obdržel rovnou rozhodnutí ve věci, v němž bylo uvedeno, že osoba přímo postižená návrh na smír odmítla.
70. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci byla písemností ze dne 28. 12. 2022 dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k jeho podkladům. Žalobce tohoto práva využil a vyjádřil se písemností ze dne 12. 1. 2023, která ale žádný návrh smíru neobsahovala. Osoba přímo postižená svého práva na vyjádření se k podkladům nevyužila, jiné podklady nebyly do spisu založeny. Žalovaný tak došel k závěru, že právo žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu nebylo porušeno, s tímto názorem žalovaného se soud ztotožňuje.
71. Ve správním spise je založena výzva správního orgánu I. stupně ze dne 28. 12. 2022, ve které byla žalobci dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům do deseti dnů od doručení výzvy, výzva byla žalobci řádně doručena do datové schránky dne 29. 12. 2022. Na výzvu žalobce reagoval písemností ze dne 12. 1. 2023, kde upozorňuje na absenci zásadních podkladů, konkrétně výsledku nadřízeného a zaměstnankyně recepce, a dále vysvětluje, proč doplnění těchto podkladů považuje za nezbytné, o návrhu na smír se však nezmiňoval. Osoba přímo postižená se dle správního spisu k podkladům nijak nevyjadřovala, jiné podklady do spisu nebyly vloženy, žalobce tak měl možnost se seznámit s úplnými podklady rozhodnutí, což sice neučinil, k podkladům se však vyjádřil. K porušení práv žalobce tedy nedošlo. Lze usuzovat, že žalobce tuto námitku směřoval k předchozímu řízení ve věci, které bylo završeno zrušujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 9. 2022, č. j. MHMP 1616024/2022.
72. Z uvedených důvodů soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. pak soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

73. O náhradě nákladů řízení soud ve výroku II. rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, celková výše nákladů řízení tedy činí částku 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. června 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně